

РЕШЕНИЕ

№ 1508

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10174** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Г. С. чрез пълномощник адв. М., с приложено пълномощно за представителна власт. Предмет на обжалване е решение от 27.09.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 2969/2021 г. по описа на СРС,НО, 103-ти състав. Касаторът излага аргументи за неправилност на въззивното решение, като постановено в противоречие с материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е нарушен надлежния ред при установяване на употребата на алкохол от касатора – съдът не е изследвал причините, поради което С. е бил изследван сред изтичането на срока в талона за медицинско нарушение. Предвид разликата в резултатите от пробата от техническото средство и заключението в протокола за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта съдът е допуснал процесуално нарушение, като не е назначил съдебно-медицинска експертиза с оглед наказуемостта на деянието и размера на наказанието – арг. Чл.174, т.1 или т.2 от ЗДвП. Твърди, че не е изпълнена процедурата по чл.3, ал.3 и чл.17, ал.4 от Наредбата. Смята, че не е доказано нарушението и не е установена концентрацията на алкохол в кръвта по надлежния ред. Моли да се отмени решението от 27.09.2022г. на СРС, НО 103-ти състав, постановено по нахд 2969/2021г.

и потвърденото с него НП. Не претендира разноски.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответник, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представител на СГП предлага да се потвърди решението на СРС и да се отхвърли жалбата като недоказана.

XX касационен състав на АССГ, като обсъди оплакванията на касатор и доводите на ответник, във връзка с доказателствата на страните прие следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С потвърденото от СРС НП № 21-4332-000026 от 12.01.2021г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция", Г. Г. С. е наказан, на основание чл. 174, ал.1, т.2; чл. 183, ал.1, т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), с глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за това, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда вкл., с което виновно е нарушил чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и с глоба в размер на 10лв. за това, че не носи контролния талон от свидетелството за управление на МПС, с което виновно е нарушил чл.100, ал.1 т.1 от ЗДвП .

В решението си СРС е установил следната фактическа обстановка: На 01.01.2021г. около 04:53ч. в [населено място] С. е управлявал л.а. модел/марка „Мазда б“, рег. [рег.номер на МПС] по ул. „Ген. В. Д. с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу бл.131 бил спрян за проверка от служители на ОПП-СДВР. В хода на проверката С. бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с №0145. Пробата с №02570 отчела положителен резултат от 1,16‰. При проверката водачът не е представил контролен талон кръв СУМПС, бил му издаден талон за изследване №0009943, като извършеното химическо изследване на алкохол в кръвната проба, взета от С., отчело наличие на етилов алкохол в количество 1‰. Съставен бил АУАН №76391/01.01.2021г. с правна квалификация – чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът бил връчен на С. , който го подписал без възражения. Въз основа на акта било издадено обжалваното НП № 21-4332-000026/12.01.2021г. от Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДвП, на С. били наложени административно наказание „глоба“ в размер на 1000лв и кумулативно административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, пр.2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение на чл.100, ал.1,

т.1 от ЗДвП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Тези изводи, направени след обсъждане на събраните доказателства, са правилни и се споделят от настоящия касационен състав. По същество по отношение нарушението на чл.5, ал.3, т. 1 от ЗДвП съдът приема, че с поведението си на пътя С. е извършил визираното нарушение, тъй като е управлявал с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, от субективна страна е прието, че деянието е извършено умишлено. По отношение нарушението на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП въззивният съд приема, че С. е извършил визираното нарушение, като описаната в АУАН и НП фактическа обстановка е приета за установена от СРС, а касаторът не е представил доказателства, опровергаващи установеното в АУАН и в НП. От субективна страна СРС е приел, че деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл – С. е правоспособен водач и е съзнавал какви документи да следва да носи при управление на МПС, съответно да ги представи при проверка от контролните органи.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е въведена забрана за водача да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В чл.174, ал.1., т.1 ЗДвП е предвидено, че който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух, над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв.

В рамките на служебната касационна проверка на първоинстанционното решение, настоящият състав на АССГ намира, че СРС е постановил валиден и допустим съдебен акт. Осъществявайки на осн. чл.218, ал.2 от АПК служебна проверка относно съответствието на атакуваното съдебно решение с материалния закон от една страна, а от друга относно посочените в жалбата пороци, сочещи касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, касационната инстанция счита следното:

СРС е събрал като доказателства съдържащите се такива в административнонаказателната преписка, както и гласни и писмени доказателства и доказателствени средства в лицето на показания на свидетели. Настоящият касационен съдебен състав споделя съображенията на районния съд, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и доводите му защо нарушението на чл. 15, ал.5 и чл.3, ал.3, вр. чл.17 от Наредба №1/19.07.2017г. не се явява съществено такова. За да се прецени дали допуснато нарушение е довело действително до ограничаване правата на санкционираното лице и съответно дали се явява основание за отмяната на

санкционния акт на формално основание, въззивният съд правилно е приел, че в случая след спирането му за проверка, С. е бил изследван за наличие на алкохол по метод на измерване в издишания въздух и отчитане съдържание на алкохол в горните дихателни пътища, взета е предварителна качествена проба с №2570, осъществена с техническо средство „Дрегер Алкотест 7510“, която проба показала положителен резултат от 1,16 %, удостоверена в изготвен талон за проверка. Горното е потвърдено и от извършеното химическо изследване на взетата му кръвна проба, която доказала концентрация на етилов алкохол от 1%. Доводите, свързани с опорочаване на процедурата по установяване алкохол в кръвта поради неспазване уредените в Наредба №1 срокове са несъстоятелни. В талона за изследване, е определен срок за явяване в УМБАЛ „Света А.“ до 45 мин. от ръчването, същият е връчен в 05.10мин. на 01.01.2021г. Протоколът за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози е съставен на същата дата в 06:06мин, или 11 минути след срока, даден в талона. Това от своя страна не обосновава наличието на съществен порок, още повече, че в чл.15, ал.5 от Наредбата е предвидена хипотеза, при която при невъзможност на лицето да представи проба в дадения срок, медицинският специалист извършва вземането, като посочва причините за забавянето в протокола. Т.е. непосочването в протокола на причините за забавянето от 11 минути не е от съществените реквизити на същия, нито поставя под съмнение за компетентността на медицинското лице, нито за неправилно изчислен резултат. Правилно СРС е приел, че пробите са събрани от правоспособни длъжностни лица, в кръга на тяхната професионална компетентност – С. е бил тестван с „Дрегер Алкотест 7510“, който е удостоверил с подписа си, че е запознат с установения резултат, като е посочил изрично, че не е съгласен. С. се е явил лично в медицинското заведение, за да предостави кръвна проба и саморъчно е разписал протокола, освен това в него фигурира изрично посочване за вида алкохол и времето на консумирането му. Правилно въззивният съд е приел, че липсата на залепени стикери върху талона за изследване не опорочава установения резултат от самото изследване, тъй като на талона е посочен индивидуалният му номер, който документ е подписан от касатора. В него е отразено също, че е получил 7 бр. стикери. Функцията на същите е съпровождаща талона за изследване, те са с идентичен номер с добавена цифра от 1 до 8. Пропускът да бъдат залепени стикерите върху талона не е от категорията на съществените нарушения, нито е основание да се приеме за недостоверен резултатът от изследването. Настоящата инстанция споделя мотивите на СРС, че разликата в часовете, посочени в талона за изследване (04:36ч) и в АУАН (04:53ч) са в съответствие със стъпките, които се следват при извършване на проверка от органите на реда, които не биха могли да достигнат до извод за осъществено административно нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, ако преди това не са тествали водача на МПС за употреба на алкохол. До този извод съдът е стигнал при изясняване фактическата обстановка с допустимите доказателствени средства, в условията на чл. 59-чл.63 от ЗАНН вр. чл.313-чл.340 НПК съдът е изяснил фактическата обстановка с допустимите доказателствени средства и е обсъдил има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. Не се споделят възраженията на касатор, че въззивният съд е бил длъжен да назначи СМЕ, предвид разминаването на резултатите от пробата от техническото средство и тази от кръвта. Противно от изложеното в касационната жалба и двете стойности не се отразяват върху квалификацията на деянието, тъй като същото е по чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП,

както и не повлияват върху размера на наказанието.

Що се отнася до другото нарушение, изводите за неговото доказване и съставомерност, също се възприемат от касационната инстанция. Разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП установява задължение за водача на моторно превозно средство да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Неизпълнението на това задължение законодателят е обвързал със съответната санкция, предвидена в чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП. Управлението на МПС без водачът да носи, който и да е от изчерпателно посочените в чл.100, ал.1 от ЗДвП документи съставлява нарушение на разпоредбата. При извършената му проверка Г. С. не е представил на контролните органи контролен талон към свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява, за което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност и за това нарушение.

Правилно въззивният съд е приел, че и от субективна страна нарушенията са установени. Санкциите, предвид тяхната законоустановеност в определени от разпоредбите на чл.174, ал.1, т.2 и чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП размери, също правилно са приети от въззивния съд като индивидуализирани законосъобразно.

С оглед горното, не са налице наведените касационни основания, решението на СРС следва да се остави в сила като правилно.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.09.2022г. по НАХД № 2969/2021г. на СРС, НО, 103 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

